

jeg mener, at det meget let kan give Anledning til, at man i mange Kommuner ikke bliver saa nøieregnende med, hvem man vælger. Man kunde f. Ex. tage Mænd, som vel vare skittede til at udføre den Gjærning; men som man alligevel ikke godt kan være bekendt at tage dertil. Jeg vil f. Ex. nævne det Tilfælde, at man tog en Præst, der ikke var godt lidt af sin Menighed, fordi han ikke var afholdt eller dygtig som Præst, kunde han jo meget godt være egnet til at føre Tilsyn med Svin. Jeg siger ikke, det er Noget, som finder Sted, men jeg vil dog meget betakke mig for at være med til at fremkalde saadanne Bestemmelser, hvorefter vore Præster og andre lignende Mænd kunne komme til at gaa omkring og syne Svin. Med disse saa Ord skal jeg indstille mine Vædringsforslag til Vedtagelse.

Berg: Jeg maa antage, at Thinget og Ministeren ere enige om hurtigst at fremme denne Lov, og at det er Følelsen deraf, som har bevirket, at Ministeren har ønsket og Thinget billiget, at den fremmes extraordinært. Jeg har derfor ingen Forventning om, at videregaaende Forandringer i Lovforslaget skulle vinde Thingets Billigelse under disse Forhold. Jeg har tilladt mig at fremsætte nogle Vædringsforslag. At de omfatte noget Mere end Svinedifteritis, har jeg sikket mig Berettigelse til ved at foreslaa under Nr. 13 til Forslagets Titel, at der tilføies „m. m.“ Hvad angaar mit Forslag om Affattelsen af § 1, vil det ses, at første Stykke gaar ud paa i Almindelighed at henføre Svinedifteritis under Bestemmelserne i Lov af 29de December 1857, og at andet Stykke særlig fremhæver, at denne Sygdom stilles lige med ondartet Lungesyge eller Kvægest efter Reglen i § 8. Naar det er slet, forekommer det mig, vil Ministeren vel være vel tjent med disse Regler, og han har ikke, efter hvad jeg har opdaget, givet nogen særlig Grund for, at fravige Reglerne i Lovens § 8, saa det forekommer mig vel, at han maa kunne være tilfreds dermed. Som man vil se, er Forslagets § 1 ingenlunde ligelydende med de Bestemmelser, der ere fastsatte i denne § 8 for Lungesyge hos Kvæget. Der er navnlig en

Bestemmelse, jeg vil gjøre opmærksom paa, den lyder saaledes: „Gieren er berettiget til inden en af Politimesteren bestemt Frist at tilkalde en autoriseret Dyrlæge for at være til Stede ved Obduktionen og deltage i Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om Dyret har været angrebet af den angivne Sygdom. Viser der sig Tvivl eller Meningsforskjel herom imellem Dyrlægerne, afgjøres Sagen af det veterincære Sundhedsraad.“ Det har Ministeren udeladt i sit Forslag, men det forekommer mig, at det er at gaa den private Gier for nær. Thi det Støn, om det nedslagne Dyr har Lungesyge eller ei, det afgjør for Gierens Vedkommende, om han faar fuld Erstatning eller kun $\frac{2}{3}$ af Erstatningen. Det forekommer mig derfor, at denne Bestemmelse i § 8 burde bibeholdes i Loven, den Bestemmelse, der sikker Gieren Ret til at have sin Sagfører ved denne Forretning, for at han ikke skal udsættes for et Støn, der gaar ham imod, saa meget mere, som det er rimeligt at antage, at den paagjældende Politimesters Dyrlæge, der mener, at det og det Dyr lider af Svinedifteritis, ogsaa maatte være noget fristet efter menneskelige Regler til i Tvivltilfælde at hælde til at stadfæste sin egen forudgaaende Meningsopfattelse. Jeg kan derfor ikke skjønne, at det er forsvarligt lige overfor Svinenes Gier at unddrage ham denne Ret, da der af dette Støns Rigtighed kan afhænge betydelige Værdier, nemlig $\frac{1}{3}$ af en Svinebesættings Værdi, og det er ubilligt ikke at medtage dette i Loven. Jeg har ingen Forklaring hørt paa, hvorfor dette ikke er medtaget, og iøvrigt er der jo ingen andre Bestemmelser der, som der ikke er Brug for. Jeg har fastholdt Erstatningsspørgsmaalets Ordning efter denne Lov, altsaa Halvdelen af vedkommende Amtsrepartitionsfond eller Kjøbstad. Jeg er ikke tilbøielig til at tro, at den Fremgangsmaade, som er foreslaaet her, da det gjælder om dette Spørgsmaal, er absolut billig, nemlig at lægge det over paa Statskassen alene, og jeg holder mig forvisset om, at det heller ikke vil være heldigt for flere Egne i Landet; de ville komme billigere fra det ved den foreslaaede Fordeling i Ministerens oprindelige Forslag og i Loven end ved Udredelsen af Statskassen, naar man da overhovedet tænker paa, at Statskassen ikke fyldes ved overjordiske Ailder,